

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.012 van 16 maart 2000
in de zaak A. 85.143/VII-18.693.**

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te GENT,
A. Van Lokerenstraat 16

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Slovaakse nationaliteit, op 1 juli 1999 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 1999 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 2 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 4 augustus 1999 waarbij aan verzoekers het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 30 november 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 december 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. BENOIT die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoekers, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat XXX en Monika BUNCIKOVA op 23 november 1998 België binnenkomen en zich op 24 november 1998 vluchteling verklaren; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 2 maart 1999 een beslissing neemt tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing op 4 mei 1999 bevestigt;

Overwegende dat de bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij als volgt luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 9 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Betrokkene, een getrouwde man van Slovaakse nationaliteit en Rom-origine, is geboren en getogen te Kosice. Volgens zijn verklaringen zou betrokkene omwille van zijn etnische origine in zijn geboorteland problemen hebben gehad. Op 21 september 1998, rond 15 à 16 uur, zou betrokkenes vrouw samen met drie van hun kinderen zijn aangevallen door een groep skinheads. Als gevolg van die aanval zou betrokkenes vrouw de voortanden hebben verloren, zou hun zoon Mario een ernstige kwetsuur aan de dijen hebben opgelopen en zou hun zoon Roland ook nu nog psychische problemen hebben. Eens de skins weg waren, zou betrokkenes vrouw met haar kinderen naar huis zijn vertrokken, waar zij op haar man hebben gewacht. Wanneer betrokkene die avond rond 19 uur thuiskwam, zou hij samen met zijn vrouw en drie van hun kinderen met de auto van hun blanke buur naar de spoedgevallen zijn gereden, waar de dokter van dienst het gezin echter niet zou hebben willen helpen. Daarop zouden betrokkene met zijn gezin opnieuw naar huis zijn gegaan, waar hij de politie zou hebben opgebeld. De politiediensten zouden echter hebben geweigerd betrokkene te helpen. De volgende dag zou betrokkene dan met vrouw en kinderen naar de wijkdokter zijn gegaan, waar zijn gezin de nodige behandeling zou hebben gekregen. Een kleine maand later, rond 16 oktober 1998, zou betrokkene 's avonds laat thuis zijn opgeschrokken door ontploffende bommetjes. Betrokkene en zijn blanke buur zouden de politiediensten hebben opgebeld die eens aangekomen een rapport van het gebeurde zouden hebben opgesteld en de volgende drie avonden in de buurt zouden hebben gepatrouilleerd. Zo'n acht dagen later, rond 24 of 25 oktober 1998, zou betrokkenes oudste zoon Mikulas zijn aangevallen door een skinhead. Betrokkene en zijn vrouw zouden hun zoon ter hulp hebben gesneld, waarop het tot een gevecht zou zijn gekomen tussen betrokkenes gezin en een drietal skins. Om al deze redenen verliet betrokkene met zijn gezin op 22 november 1998 zijn geboorteland. Hij kwam op 23 november 1998 in België aan, waar hij op 24 november 1998 asiel aanvraagde.

Vooreerst zijn betrokkenes opeenvolgende verklaringen niet eensluidend. Zo verklaart betrokkene op het Commissariaat-generaal dat zijn vrouw na de aanval op 21 september 1998 eerst thuis op hem wachtte vooraleer naar de spoeddienst te gaan, en dat hij pas de volgende dag met zijn vrouw en

kinderen naar de wijkdokter trok. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken echter, beweert betrokkene, dat zijn vrouw al naar de spoeddienst en (de) wijkdokter geweest was toen hij op 21 september thuis kwam. Ten tweede verklaart betrokkene op het Commissariaat-generaal dat er naar aanleiding van de aanval op 21 september 1998 geen politieagenten bij hem thuis wilden komen, terwijl betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweert dat de politie na een tweede oproep wel kwam, maar geen proces-verbaal wou opstellen.

Daarnaast dient gewezen op de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die betrokkene en zijn echtgenote voor het Commissariaat-generaal aflegden. Zo verklaart betrokkene dat de aanval op zijn oudste zoon zo'n acht dagen na het voorval met de ontploffende bommetjes gebeurde, terwijl zijn vrouw, zelfs na herhaalde en nadrukkelijke bevraging op het Commissariaat-generaal, beide feiten op dezelfde dag situeert. De hiervoor gemelde tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas.

De door betrokkene voorgelegde documenten - internationaal Slovaaks paspoort, geboorteakten en mutualiteitskaarten van zijn gezin - wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Zodoende kan in hoofde van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk (is) en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 2 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

Overwegende dat de bestreden beslissing ten aanzien van de tweede verzoekende partij als volgt luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 9 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Betrokkene, een getrouwde vrouw van Slovaakse nationaliteit en Rom-origine, is geboren en getogen te Kosice. Volgens haar verklaringen zou betrokkene omwille van haar etnische origine in haar geboorteland problemen hebben gehad. Op 21 september 1998, rond 15 à 16 uur, zou betrokkene samen met drie van haar kinderen zijn aangevallen door een groep skinheads. Als gevolg van die aanval zou betrokkene de voortanden hebben verloren, zou haar zoon Mario een ernstige kwetsuur aan de dijen hebben opgelopen en zou haar zoon Roland ook nu nog psychische problemen hebben. Eens de skins weg waren, zou betrokkene met haar kinderen naar huis zijn vertrokken, waar zij op haar man zou hebben gewacht. Wanneer betrokkenes man die avond rond 19 uur thuiskwam, zou hij samen met betrokkene en drie van hun kinderen met de auto van hun blanke buur naar de spoedgevallen zijn gereden, waar de dokter van dienst het gezin echter niet zou hebben willen helpen. Daarop zou betrokkene met haar gezin opnieuw naar huis zijn gegaan, waar betrokkenes man de politie zou hebben opgebeld. De politiediensten zouden echter hebben geweigerd betrokkene te helpen. De volgende dag zou betrokkene dan met haar man en kinderen naar de wijkdokter zijn gegaan, waar zij en haar kinderen de nodige behandeling zou(den) hebben gekregen. Een kleine maand later, rond 16 oktober 1998, zou betrokkenes oudste zoon M. zijn aangevallen door een skinhead. Betrokkene en haar man zouden hun zoon ter hulp zijn gesneld, waarop het tot een handgemeen zou zijn gekomen tussen betrokkenes gezin en een drietal skins. Die avond zou betrokkene thuis zijn opgeschrokken door ontploffende bommetjes. Om al deze redenen verliet betrokkene met haar gezin op 22 november 1998 haar geboorteland. Zij kwam op 23 november 1998 in België aan, en vroeg er op 24 november 1998 asiel aan.

Vooreerst zijn betrokkenes opeenvolgende verklaringen niet eensluidend. Zo verklaart betrokkene op het Commissariaat-generaal dat zij na de aanval op 21 september 1998 eerst thuis op haar man wachtte vooraleer naar de spoeddienst te gaan, en dat zij pas de volgende dag met haar man en kinderen naar de wijkdokter trok. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken echter, beweert betrokkene dat zij

al naar de spoeddienst en (de) wijkdokter geweest was toen haar man op 21 (september) thuis kwam.

Daarnaast dient gewezen op de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die betrokkene en haar echtgenoot voor het Commissariaat-generaal aflegden. Zo situeert betrokkene de aanval op haar oudste zoon en het voorval met de ontploffende bommetjes op één en dezelfde dag, terwijl betrokkene man verklaart dat de aanval op zijn oudste zoon zo'n acht dagen na de bommetjes plaatsgreep. De hiervoor vermelde tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van betrokkene relaas.

Het door betrokkene voorgelegde doktersattest, uiteindelijk enkel een schriftelijke weergave van betrokkene relaas bij de wijkdokter en aldus geen bewijs van wat betrokkene voor de dokter beweerde, wijzigt hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Bovendien vermeldt het attest, alhoewel het een concreet beeld geeft van betrokkene verwondingen, enkel 'oppervlakkige' kwetsuren en spreekt het niet in het minst over het door betrokkene aangehaalde verlies van de voortanden. Ook de overige door betrokkene neergelegde documenten - internationaal Slovaaks paspoort van haar en van haar zoon M., geboorteakten en mutualiteitskaarten van haar gezin - kunnen het hierboven vermelde niet ontkrachten.

Zodoende kan in hoofde van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk (is) en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 2 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste schorsingsvoorwaarde betreft, verzoekers in een eerste en een tweede middel de schending aanvoeren van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting, en van artikel 1 (A) 2 van de Conventie van Genève, doordat sommige van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van verzoekers te ondermijnen, dat de tegenstrijdigheden aangaande het precieze vertrek naar de dienst spoedgevallen en, of de politie al dan niet ter plaatse kwam zonder iets voor verzoekers te verrichten, niet de kern van de zaak raken, dat het belangrijkste is het

feit dat zij werden mishandeld, dat zij in het ziekenhuis niet op verzorging konden rekenen en dat de politie niets voor hen deed, dat verzoekers in hun land wegens hun zigeunerorigine tal van problemen kenden zoals bedreigingen, weigering van medische verzorging en mishandelingen, dat uit rapporten aangaande de mensenrechten in Slowakije duidelijk blijkt dat de Roma-bevolking gediscrimineerd en mishandeld wordt, dat ook de autoriteiten weigeren de Roma-bevolking bescherming te bieden tegen mishandelingen, dat de Commissaris-generaal dan ook weinig zorgvuldigheid aan de dag legt wanneer hij geen rekening houdt met de toestand van de mensenrechten in Slowakije en het vluchtelingenstatuut aan verzoekers-zigeuners weigert toe te kennen, dat er bovendien geen rekening werd gehouden met het subjectieve element van verzoekers vrees om nog langer in hun land te verblijven vanwege het groot aantal racistisch geladen incidenten ten aanzien van henzelf, hun kinderen en hun volksgenoten, dat verzoekers dan ook beantwoorden aan de criteria van artikel 1 van de Conventie van Genève aangezien zij omwille van hun origine gevisieerd, mishandeld en gediscrimineerd worden door de Slowaakse bevolking, zonder dat zij de bescherming kunnen invoeren van de overheid;

Overwegende dat de eerste verwerende partij tegenwerpt dat de bestreden beslissing steunt op tegenstrijdigheden afgeleid uit de vergelijking, enerzijds, van de verhoren voor de Commissaris-generaal, en, anderzijds, voor de Dienst Vreemdelingenzaken, dat deze tegenstrijdigheden, die verzoekers geenszins betwisten, fundamentele verschillen betreffen in het asielrelaas, zodat op basis van artikel 52 van de Vreemdelingenwet werd besloten tot de bedrieglijkheid en de fundamentele ongegrondheid van de asielaanvragen, dat de aangevoerde feiten en elementen in de bestreden beslissing niet tot een vrees voor vervolging kon doen

besluiten, dat rapporten over de algemene toestand in Slovakije niets zeggen over de persoonlijke toestand van verzoekers en geenszins afbreuk doen aan het feit dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden, dat met de ongeloofwaardigheid van de asielaanvraag ook de subjectieve vrees van verzoekers wegvalt, dat verzoekers voorts niet aannemelijk maken dat zij geen bescherming van de Slovaakse overheden konden inroepen;

Overwegende dat de Commissaris-generaal naar aanleiding van het dringend beroep tegen de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken de waarachtigheid van de asielaanvraag moet onderzoeken in het licht van de aangebrachte elementen; dat de bestreden beslissing in casu steunt op de vaststelling dat de eerste verzoeker voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn vrouw, tweede verzoekster, na de aanval op 21 september 1998 thuis op hem wachtte alvorens naar de spoeddienst te gaan en dat zij pas de volgende dag naar de wijkdokter ging, terwijl verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn vrouw reeds naar de spoeddienst en de wijkdokter was geweest toen hij op 21 september thuiskwam; dat een tweede tegenstrijdigheid werd vastgesteld met betrekking tot de vraag of de politie naar aanleiding van de aanval op 21 september 1998 niet wou komen, dan wel kwam, maar weigerde een proces-verbaal op te stellen; dat verzoeker verder verklaarde dat de aanval op zijn oudste zoon ongeveer acht dagen na het voorval met de ontploffende bommetjes plaatsvond, terwijl verzoekster deze gebeurtenissen op dezelfde dag situeerde, en dit uitdrukkelijk bevestigde; dat de voorgelegde documenten, een internationaal Slowaaks paspoort, geboorteakten en mutualiteitskaarten niet van aard waren gegevens toe te voegen aan de asielaanvraag; dat uit de neergelegde stukken blijkt dat, hoewel de toestand van zigeuners in Slovakije niet ideaal lijkt, de moeilijkheden die deze bevolkingsgroep

ondervindt veeleer sporadisch van aard zijn en zich beperken tot een aantal incidenten met andere Slovaakse bevolkingsgroepen; dat deze elementen niet voldoende zijn om te concluderen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de Commissaris-generaal niet op kennelijk onredelijke gronden heeft geoordeeld dat de gegronde vrees voor vervolging niet voldoende was aangetoond; dat geen van beide middelen ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien maart tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.